TEINE PÜHAPÄEV PÄRAST NELIPÜHA AD 2026
2Kr 8:1–9 (Am 8:4–8; Lk 12:13–21 või Mt 13:44–46)

1 Vennad, ma tahan teile teatada, mida Jumala arm Makedoonia kogudustes on korda saatnud.

2 Rohked katsumused, millega neid on läbi proovitud, on andnud neile ohtrasti rõõmu ning nende põhjatu vaesus on kasvanud siira headuse rohkeks rikkuseks.

3 Nad on ju andnud oma jõudu mööda – mina olen tunnistaja –, koguni üle oma jõu. Nad ise on vabatahtlikult

4 anunud meilt paljude palvetega, et neil võiks olla osa eesõigusest aidata pühasid.

5 Ja nende annid ületasid kõik meie lootused, sest nad andsid Jumala tahtmise läbi iseendid, esmalt Issandale ja siis ka meile.

6 Nii me siis julgustasime Tiitust, et ta teie keskel viiks lõpule selle korjanduse, nii nagu ta seda kord on alustanud.

7 Jah, nii nagu te olete ülevoolavad usult ja sõnalt ja tunnetuselt ja innukuselt ja meie armastuselt teie vastu, olge ülevoolavad ka selles armastustöös.

8 Ma ei ütle seda käsuna, vaid proovides teiste innukuse varal ka teie armastuse ehtsust.

9 Te ju teate meie Issanda Jeesuse Kristuse armu, et Tema, kuigi Ta oli rikas, sai teie pärast vaeseks, et teie saaksite rikkaks Tema vaesusest.

> Me tahame aga teile, vennad, teha teatavaks Jumala armu, mida on antud Makedoonia kogudustes, et ahistuse suures läbikatsumises on nende rõõmu küllus ka nende vaesuse sügavusest rohkenenud nende isetu helduse rikkuseks. Sest oma võime kohaselt, ma tunnistan, ja üle oma võime, olid nad selleks vabalt valmis, anudes meilt rohke palumisega võtta vastu see arm ja pühade abistamise osadus. Ja mitte nagu me lootsime, vaid nad andsid iseendid esmalt Issandale, ja meile Jumala tahtmise läbi. Nii me siis julgustasime Tiitust, et nagu ta oli alustanud, nii ta viiks teie seas ka lõpule selle armu. Aga just nagu te olete külluslikud kõiges – usus ja sõnas ja tunnetuses ja kõiges pühendumuses ja meie armastuses teie vastu, et te oleksite külluslikud ka selles armus. Ma ei räägi käsu pärast, vaid teiste pühendumuse läbi ka teie armastuse ehtsust läbi katsudes. Te ju tunnete meie Issanda Jeesuse Kristuse armu, et teie pärast, olles rikas, sai Ta vaeseks, et teie Tema vaesusest rikkaks saaksite.

Sissejuhatus

Apostel Pauluse teine kiri korintlastele näib tegelikult olevat (vähemalt) kolmas kiri, kuna Paulus mainib siin üht varasemat, meieni mitte säilinud kirja: «Ma küll kirjutasin teile suures ahistuses ja südamekitsikuses paljude pisaratega, aga ma ei teinud seda selleks, et teid kurvastada, vaid et te mõistaksite, kui väga ma teid armastan.» (2Kr 2:4) Selle kadumaläinud kirja ajendiks on olnud mingid (võib-olla esimeses korintlastele saadetud kirjas käsitletuile sarnased) probleemid Korintose koguduses, kusjuures jääb

mulje, et Paulus andis selles kirjas lubaduse peagi taas Korintost külastada – lubaduse, mis jäi täitmata ja mille mittetäitmise pärast ta kartis korintlaste pahameelt.

Nüüd selgitab Paulus uues kirjas, miks ta ei tulnud – selleks, et vältida vastasseisu ja pahandust: «Ma ju tegin endamisi sellise otsuse, et ma ei tule taas teie juurde kurbuses.» (2Kr 2:1) Kiri tundub olevat alustatud (ent mitte lõpetatud) enne eelmisele (kadumaläinud) kirjale vastuse saamist, kuna selle seitsmendas peatükis mainib apostel oma õpilast ja kaaslast Tiitust, kellega eelmine kiri oli tõenäoliselt Korintosesse läikitatud, ja kõneleb rõõmust, millega Tiituselt saadud sõnumid ta täitsid: «Jumal, kes julgustab alandlikke, on meid julgustanud Tiituse tuleku kaudu. See ei olnud üksnes tema tulek, vaid ka julgustus, millega teie teda olete julgustanud, nii et ma veel enam rõõmustasin, kui ta meile jutustas teie igatsemisest, teie kurtmisest, teie innukusest minu pärast.» (2Kr 7:6j)

Tõsi, Tiitus jutustab Paulusele ka kurvastusest, mille tema kiri oli põhjustanud, ent Paulus on veendunud, et viimselt tuleb seegi kõigile heaks: «Sest kuigi ma teid kirjaga kurvastasin, ei kahetse ma seda. Ja kui ma kahetsesingi – ma näen, et see kiri on teid ikkagi mõneks ajaks kurvastanud –, siis nüüd ma rõõmustan. Ma ei rõõmusta, et teie kurvastasite, vaid et te kurvastasite meeleparanduseks. Te olete ju Jumalale meelepäraselt kurvastanud, nii et meie ei ole teile millegagi kahju teinud. Jah, Jumalale meelepärane kurvastus toob meeleparanduse päästeks, mida ei kahetseta, maailma kurvastus toob aga surma. Sest vaadake, millise innukuse on teis tekitanud just see, et te Jumalale meelepäraselt kurvastasite, millise kaitsekõne, millise meelepaha, millise kartuse, millise igatsuse, millise innu, millise karistuse! Teie olete end kõigiti näidanud puhtana selles asjas.» (2Kr 7:8–11)

Teine kiri korintlastele on väga emotsionaalne ja isiklik, Paulus kõneleb siin nii oma kannatustest ja katsumustest kui oma kutsumusest ja apostiametist[1], näidates, et tema ülesandeks on kuulutada Jumala armu ja lunastust Jeesuses Kristuses. Lunastust, mille eesmärgiks on uus elu tõelises vabaduses ning mille valgus lööb särama seda kirkamalt, mida nõdremad on selle teenistuses olevad tööriistad: «See aare on meil aga saviastjates, et võrratult suur vägi oleks Jumala oma ja ei midagi meist.» (2Kr 4:7)

Apostel kutsub korintlasi hoiduma «võõras ikkes vedamise» eest koos uskmatutega (2Kr 6:14), s.t mugandumast ja samastumast jumalatu maailmaga, ning ennast usus proovile panema ja läbi katsuma (2Kr 13:5), hoidudes kõige kurja eest (2Kr 13:7) ja püüeldes üksmeele, armastuse ja rahu poole (2Kr 13:11). Ühtlasi manitseb Paulus korintlasi heldusele, kutsudes neid (iseäranis Makedoonia koguduste eeskujul) osalema Jeruusalemma kristlaste heaks tehtavas korjanduses (2Kr 8–9).

---

[1] Siin vastandab Paulus ennast teda tõenäoliselt korintlaste ees halvustanud «ülivõrratuile apostlitele», (2Kr 11:5), kes võisid kas sarnaselt Galaatia kirjas kirjeldatule kuulutada mingit juudiusu sugemetega pseudokristlust või hoopis mingisugust gnostilist «tunnetusõpetust».

Kiri on kirjutatud tõenäoliselt 55. aasta sügisel (või 56. aasta alguses) Makedoonias. Kirja kaasautorina nimetab Paulus oma õpilast ja kaaslast «vend Timoteost» (2Kr 1:1).

Keelelisi märkuseid

Vennad – ἀδελφοί – sõna ἀδελφός – «vend» – koosneb eitavast eesliitest α ja sõnast δελφύς – «[ema-] üsa» –, tähistades nõnda eeskätt neid, kes on sama ema lapsed, ning ülekantult väga lähedasi inimesi.

Arm – τὴν χάριν – sõna χάρις tähendab «arm», «hea tahe», «heameel», «meeldivus» ning vastusena armule «tänulikkus» (sarnaselt ladina sõnale *gratia*).

Kogudustes – ἐν ταῖς ἐκκλησίαις – sõna ἐκκλησία – «kogudus», «kirik» – koosneb seestütlevast eessõnast ἐκ ja verbist καλέω – «kutsuma» – ning tähendab sõnasõnalt «välja kutsutute kogu».

Katsumused – θλίψεως – sõna θλῖψις tähendab «ahistus», «katsumus», «surutis».

Siira headuse – τῆς ἁπλότητο – sõna ἁπλότης tähistab sirgjoonelisust, isetust, lihtsust, selgust, siirust, silmakirjatsematust.

Jõudu mööda – κατὰ δύναμιν – sõna δύναμις tähendab «vägi», «võim», «võime», «võimekus».

Mina olen tunnistaja – μαρτυρῶ – sõna μαρτυρέω tähendab «tunnistajaks olema», «[millestki isiklikult nähtust või kogetust] tunnistust andma», «[midagi] kinnitama».

On…anunud – δεόμενοι – sõna δέομαι tähendab «[millestki] puudust tundma», «[midagi] soovima/ihaldama», «anuma», «paluma».

Palvetega – παρακλήσεως – sõna παράκλησις tuleneb verbist παρακαλέω – «manitsema», «noomima», «julgustama», «lohutama», «trööstima», ka «tungivalt paluma», «anuma» – ning tähendab siin «lohutus», «troost».

Issandale – τῷ κυρίῳ – sõna κύριος on Uues Testamendis enamasti Jumalale (ja Kristusele) reserveeritud tiitel, algses tähenduses «peremees», «omanik», «isand», «valitseja».

Julgustasime – παρακαλέσαι – sõna παρακαλέω tähendab «manitsema», «noomima», «julgustama», «lohutama», «trööstima», «tungivalt paluma», «anuma», «vannutama», «ärgitama», «innustama».

Usult – πίστει – sõna πίστις – «usk», «usaldus», «veendumus», ka «usaldusväärsus» – tuleneb verbist πείθω – «veenma», «veenduma», «veendunud olema», «usaldama», «usalduma», «kuulda võtma», «uskuma».

Tunnetuselt – γνώσει – sõna γνῶσις tähistab mõistmist, arusaamist, taipamist, ka vahetegemisvõimet (näiteks hea ja kurja, õige ja vale vahel).

Innukuselt – σπουδῇ – sõna σπουδή tähendab «hoolsus», «tõsidus», «usinus», «pühendumus», «püüdlikkus».

Meie armastuselt teie vastu – τῇ ἐξ ἡμῶν ἐν ὑμῖν ἀγάπῃ – sõnasõnalt: «meist teisse armastuses».[2] Sõna ἀγάπη – «armastus» – tuleneb verbist ἀγαπάω – «armastama», «[kellelegi] head soovima», ka «[kellegi järele] janunema/õhkama».[3]

Proovides – δοκιμάζων – sõna δοκιμάζω tähendab «läbi katsuma», «järele katsuma», «järgi proovima», «tundma õppima».

Teate – γινώσκετε– sõna γινώσκω tähendab «tundma õppima», «tunda saama», «teadma», «mõistma», «taipama», «tundma».

Jeesuse – Ἰησοῦ – nimi Ἰησοῦς tuleneb heebrea nimest יְהוֹשׁוּעַ ja tähendab «JHWH on pääste», «JHWH päästab».

Kristuse – Χριστοῦ – sõna Χριστός tuleneb verbist χρίω – «võidma», «salvima» – ja tähendab sedasama, mida heebrea מָשִׁיחַ – «Messias», «Võitu».

Sisuline analüüs

Apostel Pauluse teine kiri korintlastele on osa tema ja Korintose koguduse vahelisest kirjavahetusest, mille ajendiks ja sisuks olid eeskätt koguduses probleeme tekitanud lõhed ning neist tulenevalt ka Pauluse apostliautoriteedi ja tema heade kavatsuste kahtluse alla seadmine mõnede Korintose koguduse liikmete, võib-olla koguni prominentsete liikmete poolt.

Selle vastuolu tulemusena näib olevat takerdunud Pauluse südameasjaks kujunenud annetuste kogumine Jeruusalemma koguduse heaks. Tegemist oli Antiookiast alguse saanud initsiatiiviga[4], millega Paulus liitus ja millest kujunes teataval kombel tema missiooni olemuslik osa: «Kui Jaakobus ja Keefas ja Johannes, keda peetakse sambaiks,

---

[2] Mõnedes käsikirjades on vastupidi: τῇ ἐξ ὑμῶν ἐν ἡμῖν ἀγάπῃ – «teist meisse armastuses», s.t «teie armastuses meie vastu».

[3] Sarnase tähendusvarjundiga on heebrea אָהַב – «armastama», «[kellegi järele] õhkama».

[4] «Noil päevil tuli prohveteid Jeruusalemmast Antiookiasse. Üks neist, Agabos nimi, tõusis ja andis Vaimu läbi teada, et suur nälg on tulemas kogu riigis. Nõnda ka sündis keiser Klaudiuse ajal. Aga iga jünger otsustas saata Juudamaal elavatele vendadele abi, nii kuidas kellegi käekäik lubas. Seda nad tegidki, läkitades annid Barnabase ja Sauluse kaudu vanematele.» (Ap 11:27–30)

tundsid ära mulle antud armu, siis nad sirutasid parema käe osaduseks mulle ja Barnabasele, et meie mingu paganate juurde, nemad aga ümberlõigatute juurde. Ainult et meil tuleb pidada meeles vaeseid, ja just seda ma olengi hoolega teinud.» (Gl 2:9j)

Üleskutse osaleda annetuste kogumisel tegi Paulus korintlastele juba esimeses kirjas: «Korjandusest pühade jaoks: nii nagu ma olen korraldanud selle Galaatia kogudustes, nõnda tehke ka teie. Iga nädala esimesel päeval pangu igaüks teist midagi tallele oma jõudu mööda, kuidas ta käsi lubab, et raha ei korjataks alles siis, kui ma tulen. Aga kui ma olen pärale jõudnud, siis ma saadan kirjadega need, keda te iganes arvate kõlbavat, viima teie anni Jeruusalemma.» (1Kr 16:1–3) Nüüd ärgitab apostel korintlasi vahepeal soiku jäänut taas käsile võtma ja esialgse innuga lõpule viima: ««Ma annan selles asjas vaid nõu: see oleks ju teile kasulik, kui te nüüd lõpetaksite oma tegemise, mida te alustasite juba mullu. Tollal olite teie esimesed nii tegema kui tahtma. Lõpetage nüüd oma tegemine, et nõnda nagu teil oli valmidust tahta, nõnda oleks seda ka lõpetamiseks oma võimalusi mööda.» (2Kr 8:10j)

> Et tegemist oli millegi Pauluse jaoks äärmiselt olulisega, näitab seegi, et ta mainib seda ka roomlastele kirjutades, kuigi ta neid endid annetuste kogumisel otseselt osalema ei kutsu: «Makedoonial ja Ahhaial on olnud meeltmööda üht-teist jagada osaduseanniks vaestele Jeruusalemma pühade seas. Neile on see olnud meelepärane. Ka on nad nende võlglased, sest kui paganad on saanud osa nende vaimulikest andidest, siis on ka nende kohus teenida neid aineliselt. Kui ma siis sellega olen valmis saanud ja selle vilja neile ustavalt üle andnud, tulen ma teie kaudu Hispaaniasse.» (Rm 15:26–28)
>
> Võib-olla nägi Paulus selles, et endistest paganatest kristlased koguvad annetusi Jeruusalemma koguduse heaks, ka iidsete lunastuslooliste prohvetikuulutuste täitumist:
>
> «Siis sa näed ja särad rõõmust, su süda põksub ja avardub, kui su poole pöördub mere ohtrus ja su juurde tuleb rahvaste rikkus. Sind katab kaamelite hulk, Midjani ja Eefa noored kaamelid; kõik tulevad Sebast, kannavad kulda ja viirukit ning kuulutavad Issanda kiiduväärsust. Jah, mu juurde kogunevad meresõitjad, eesotsas Tarsise laevadega, et tuua su lapsi kaugelt; nende hõbe ja kuld on neil kaasas – Issanda, su Jumala nimele ja Iisraeli Pühale, sellepärast et Tema sind austab.» (Js 60:5j.9)

Paulus toob korintlasi korjandust jätkama kutsudes eeskujuks Makedoonia kogudused, kes olid oma annetusi kokku pannes ületanud kõik tema ootused. Hoolimata rohketest katsumustest ja tagakiusust[5] ning täiesti kindlasti ka sellest tulenenud kitsikusest olid makedoonlaste annetused üliküllusliku: nad andsid mitte ainult oma vara, vaid iseennast, täpselt nii, nagu Kristus «andis enese meie pattude eest» (Gl 1:4) – nad said rikkaks oma vaesuse sügavusest.

---

[5] «Te võtsite eeskujuks meid ning Issandat, kui te rohkest viletsusest hoolimata sõna vastu võtsite Püha Vaimu rõõmuga. Sest teie, vennad, olete saanud nende Kristuses Jeesuses olevate Jumala koguduste järgijaiks, mis on Juudamaal, sest teiegi olete saanud kannatada oma suguvendade poolt, niisamuti nagu nemad juutide poolt, kes tapsid ka Issanda Jeesuse ning prohvetid ja kiusasid meid taga.» (1Ts 1:6; 2:14j.)

Apostel kasutab annetamisest kõneldes järjekindlalt sõna «arm», sidudes selle nõnda otseselt Kristuse lunastustööga. Annetamine, hea tegemine, armastuseandide jagamine on vastus Jumala armule Kristuses, aga veelgi enam on see ka ise arm, kuna see teeb võimalikuks jagada mitte ainult materiaalseid, vaid veelgi enam vaimulikke armuande nendega, kes neist annetustest osa saavad. Annetamine, armuandide jagamine, armastusetegude tegemine on osalemine Kristuse eneseandmises, Tema ohvris, ja see tähendab ka osalemine Temas teostunud lunastuses.

> Just nii on kirik seda algusest peale mõistnud – mõelgem näiteks sellele, milliseid sõnu kasutatakse Kristuse ristiohvrist osasaamise kohta liturgias: *euharistia* ehk tänuohver ja selle osana *offertorium* ehk ohverdamine, andide altarile toomine, mille juurde tavapäraselt kuulub ka rahaline korjandus.

Samal ajal, kui makedoonlased andsid lausa üle oma jõu, oma tegelikke võimalusi trotsides, oma vaesuse põhjatust sügavusest, ilma igasuguse sunnita, täiesti vabal tahtel ja isegi omal initsiatiivil, lausa anudes, et neid arvataks selle *armu* osaliseks, et neil lubatakse saada «osa eesõigusest aidata pühasid», on korintlased apostli sõnul – küllap siin on paras annus irooniat – ülevoolavalt rikkad, seda eeskätt armu- ehk vaimuandide poolest. Vähemalt nad ise olid selles sügavalt veendunud: «Juba te olete küllalt söönud, juba te olete rikkaks läinud, juba te valitsete ilma meieta kuningatena! Jah, kui te tõesti oleksite juba kuningad, siis oleksime ka meie koos teiega kuningad!» (1Kr 4:8)

Paulus nimetab korintlaste ülevoolavast rikkusest kõneldes usku, sõna (küllap nii pühakirjatundmist kui sõnakust), tunnetust, innukust ja armastust. Apostel ei sea ühtegi neist kahtluse alla, kuigi iseäranis viimase puhul on siiski tajutav juba nimetatud iroonia, kuna Paulus ei kiida mitte niivõrd korintlaste armastust tema ja ta kaaslaste vastu (kuigi mõnes käsikirjas seisab ilmselt lihtsama mõistmise huvides just nõnda – vt vastavat keelelist märkust), vaid ütleb, et korintlased on rikkad selle armastuse poolest, millega tema ja ta kaaslased neid armastavad.[6]

Paulus ei lähe oma iroonias siiski liiga teravaks, vaid püüab jääda konstruktiivseks ja innustavaks, isegi leebeks, kusjuures selleks, et korintlased ei tunneks ennast liialt puudutatuna, nimetab ta ka Tiitust, oma õpilast ja kaaslast, kes otsekui samuti innustamist vajab: «Nii me siis julgustasime Tiitust, et ta teie keskel viiks lõpule selle korjanduse, nii nagu ta seda kord on alustanud.» (2Kr 8:6) Tegemist on suurepärase pedagoogilise võttega, mis vabastab korintlased teatavast valehäbist ja sunnist otsesõnu tunnistada, et korjanduse soikumine on olnud nende süü.

Apostel ei taha, et korintlased teeksid seda, milleks ta neid ärgitab, käsu pärast, vastutahtsi, sest see oleks vastuolus tehtava olemusega – tuletame meelde, et Pauluse kasutab selle kohta järjekindlalt sõna «arm». Seepärast tuleb ka annetusi koguda – nagu kõike muudki teha – armastuse pärast, eeskätt Kristuse armastuse ja Tema armu rikkuse pärast: «Igaüks andku nii, nagu ta süda on lubanud, mitte nördinult või sunnitult, sest

---

[6] Sarnaselt hiidlaste ütlemisele, et «saarlastel aa keik asjad paremad ku meitel – iseäranes naabred».

Jumal armastab rõõmsat andjat. Jumal on vägev andma teile kogu armu rikkalikult, et teil ikka oleks kõike küllaldaselt ning et te oleksite rikkad iga teo tarvis, nagu on kirjutatud: «Ta on jaganud, andnud vaestele, Tema õigus kestab igavesti.»» (2Kr 9:7–9)

Nii kasutab Paulus ka üleskutset korjanduse tegemiseks võimalusena kuulutada evangeeliumi «Jeesusest Kristusest ja Temast kui ristilöödust» (1Kr 2:2), tuletades korintlastele meelde seda, millest nad peaksid enesestmõistetavalt teadlikud olema: «Te ju teate meie Issanda Jeesuse Kristuse armu, et Tema, kuigi Ta oli rikas, sai teie pärast vaeseks, et teie saaksite rikkaks Tema vaesusest.» (2Kr 8:9)

Kristuse vaeseks saamise all ei pea Paulus ilmselt silmas mitte ainelist vaesust, vaid seda, et Tema, «kes, olles Jumala kuju, ei arvanud osaks olla Jumalaga võrdne, vaid loobus iseenese olust, võttes orja kuju, saades inimese sarnaseks; ja Ta leiti välimuselt inimesena» (Fl 2:6j), «Ta oli põlatud ja inimeste poolt hüljatud, valude mees ja haigustega tuttav, niisugune, kelle pealt silmad ära pööratakse» (Js 53:3), «Ta tühjendas oma hinge surmani ja Ta arvati üleastujate hulka; Tema aga kandis paljude pattu ja seisis üleastujate eest» (Js 53:12).

Siinsamas kirjas korintlastele ütleb Paulus paar peatükki eespool, et Jumal «on teinud patuks meie asemel selle, kes patust midagi ei teadnud, et meie saaksime Jumala õiguseks Tema sees» (2Kr 5:21) – see on arm, mille osaliseks me oleme saanud Jeesuses Kristuses ja mille olemuslikuks osaks ja tagajärjeks on elamine samasuguses armus, ennast nii Jumalale kui oma ligimestele – ja vajadusel nende eest – andes.[7]

Kõik, mida saab osta raha eest, on odav – seda ameerika kirjanikule John Steinbeckile omistatud mõttetera tasub meeles pidada ka apostel Pauluse üleskutse puhul, et hoiduda selle üleskutse valesti mõistmisest: apostli tõeliseks eesmärgiks ei ole mitte panna korintlasi Kristuse eeskujule rõhudes oma rahakoti raudu avama, vaid panna neid head tehes, armastuseande jagades paremini mõistma selle ülivõrratu armu suurust, mille osaliseks me oleme saanud Jeesuses Kristuses, ning sellest armust usutavat tunnistust andma: «Selle abistamise ehtsuse tõttu te ülistate Jumalat oma kuulekuses Kristuse evangeeliumi tunnistamisel ja oma osaduse siiruses nende ja kõikidega.» (2Kr 9:13)

Jutluseks

EELK jumalateenistuste käsiraamatu järgi on teise Nelipühale järgneva pühapäeva teemaks «Kaduvad ja kadumatud aarded». Sissejuhatavas tekstis öeldakse muuhulgas: «Rikkuste ihaldamine juhib isekusest kasvavatele tegudele, Jumala armastus juhib Tema tahte kohasele teenivale elule. Selles on Kristus meie eeskujuks. Tema oli rikas, kuid Ta sai vaeseks, et meid rikkaks teha.»

---

[7] «Armastuse me oleme ära tundnud sellest, et Kristus on jätnud oma elu meie eest; ning meie oleme kohustatud jätma oma elu vendade eest.» (1Jh 3:16)

Keskajast pärineva, eeskätt Põhja-Euroopas levinud traditsiooni järgi esimeseks pühapäevaks pärast Kolmainupüha nimetatud pühapäeva Evangeeliumiks oli Jeesuse tähendamissõna nimetust rikkast mehest ja vaesest Laatsarusest (Lk 16:19–31), mida EELK Kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi loetakse esimesel lugemisaastal, nagu ka traditsioonilist Epistlit (1Jh 4:16–21), mis kõneleb jumala- ja vennaarmastuse lahutamatust ühtekuuluvusest.

Kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi on teisel lugemisaastal Vana Testamendi lugemiseks Jumala karm hinnang (Am 8:4–8) Temast taganenud ja nii usuliselt kui kõlbeliselt laostunud Iisraeli rahvale. Selle laostumise väliseks märgiks on pettus ja ülekohus, iseäranis vaeste suhtes, ent prohvetikulutuse keskseks sõnumiks pole mitte niivõrd rahaahnuse ja ülekohtu taunimine, kuivõrd tähelepanu juhtimine sellele, et Iisraeli rahvas on põhimõtteliselt oma Jumalale selja pööranud ning peab arvestama teda vältimatult tabava karistuse ja hävinguga.

Teise lugemisaasta Evangeeliumiks on kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi kas Jeesuse mõistujutt mehest, kes arvas, et eluks piisab maisest jõukusest, ent ei olnud rikas Jumalas (Lk 12:14–21), või tähendamissõnad taevariigist kui põllusse peidetud aardest ja kallihinnalisest pärlist, mille omandamine kaalub üles kõik muu (Mt 13:44–46).

Epistli seostamisel Vana Testamendi lugemise ja Evangeeliumiga on võtmeks Kristuse ennastandva armastuse eeskuju, mis vastandub prohvet Aamose kirjeldatud ülekohtule ning Luuka evangeeliumi tähendamissõnas esile tulevale hoolimatule isekusele ja lootuse panemisele maisele jõukusele. Teisena pakutud Evangeeliumi seostamine Epistliga on mõnevõrra keerulisem, kuna selle keskmes ei ole mitte niivõrd enese Kristuse eeskujul andmine, kuivõrd Tema pärast kõigest muust loobumine – aga küllap on sedagi mõtet võimalik Epistliga siduda.

Kindlasti ei peaks jutlus piirduma korjanduse ega vaeste abistamise temaatikaga, kuna kuigi ka Pauluse jaoks oli selle näol tegemist äärmiselt vajaliku praktilise ettevõtmisega, nägi ta selleski eeskätt vahendit evangeeliumi kuulutamiseks «Jeesusest Kristusest ja Temast kui ristilöödust» (1Kr 2:2).

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidena:

1. Paulus kirjutas korintlastele selleks, et saada üle tema ja selle tema enda rajatud koguduse vahel tekkinud vastasseisust. Korintose kogudust lõhestasid eri kildkonnad ning paljud koguduseliikmed (võib-olla koguni juhtivad liikmed) seadsid Pauluse endagi apostliautoriteedi kahtluse alla. Kõiges selles ei olnud Pauluse jaoks aga kõige tähtsam mitte see, milline on tema isiklik läbisaamine korintlastega või nende suhtumine temasse, vaid see, et ei kannataks kahju evangeeliumi kuulutamine Jeesusest Kristusest, vaid see jätkuks ja oleks usutav.

2. Ühe märgina Kristuse evangeeliumi kuulutamise usutavusest nägi Paulus kristlaste valmisolekut anda oma panus kitsikust kannatavate usukaaslaste abistamiseks. See oli midagi, milleks Paulus kutsus üles kõiki kogudusi, mis ta oli rajanud ja mida ta külastas – ta oli andnud vastava lubaduse ka apostlitele Jeruusalemmas, kinnitades neile, et paganate seas evangeeliumi kuulutades peab ta alati meeles [Jeruusalemma koguduse] vaeseid (vt Gl 2:9j). Nii kutsus Paulus ka Korintose kogudust üles annetusi koguma (1Kr 16:1–3) ja korintlased olid sellele üleskutsele suure innuga järgnenud (vrd 2Kr 8:10j) – paraku oli nende ind ilmselt kogudust lammutavate lõhede ja Pauluse autoriteedis kahtlemise tõttu lahtunud.
3. Nii kutsubki Paulus nüüd korintlasi üles seda, mida nad olid kord suure hooga alustanud, taas käsile võtma ja lõpule viima. Nende innustamiseks viitab Paulus kõigepealt Makedoonia koguduste eeskujule, sealt edasi aga Kristusele endale, kes loobus oma jumalikust kirkusest ja sai inimeseks, et meie võiksime saada «rikkaks Tema vaesusest» (2Kr 8:9). Annetamisest kõneldes kasutab Paulus järjekindlalt sõna «arm»: oma kannatavatele usukaaslastele hea tegemine on arm, kusjuures mitte niivõrd selles mõttes, et need, kes annetavad, osutavad armu neile, kelle heaks nad annetavad, vaid pigem selles mõttes, et võimalus annetada, võimalus teha head, on ise arm – need, kes Kristuse pärast teiste heaks annetavad, saavad ise mõõtmatult suurema kingituse osaliseks, kuna nad osalevad seeläbi Kristuse ennastandvas armastuses ja lunastustöös. Kõik, mis me oleme ja mis meil on, on arm ning selle edasiandmise kaudu me ühendame ennast Kristusega, nii et sellestki saab Tema evangeeliumi kuulutamine mitte ainult inimeste ainelise kitsikuse leevendamiseks, vaid nende hingede päästmiseks: «Selle abistamise ehtsuse tõttu te ülistate Jumalat oma kuulekuses Kristuse evangeeliumi tunnistamisel ja oma osaduse siiruses nende ja kõikidega.» (2Kr 9:13)